

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKASPART LAPJA

51. évfolyam, 10. szám

Ára: 50 fillér

Csütörtök, 1961. január 12.

A szovjet kormány sürgeti a kongói kérdés igazságos megoldását, az afrikai háborús tüzfészek megszüntetését

Szovjet kormánynyilatkozat Ruanda Urundiról és a kongói helyzetről

A szovjet kormány szerdán nyilatkozatot adott ki, amelyben Ruanda Urundi belga gyámságának megszüntetését javasolja és foglalkozik a kongói helyzettel. A szovjet kormány követeli:

— Fosszák meg Belgiumot mindazoktól a jogaitól, amelyeket Ruanda Urundi gyámsági terület fölött gyakorol

s a lakosság régóta és szívesen hangoztatott követelésével összhangban azonnal nyilvánítsa függetlené ezt a területet;

— Követelje a belga kormánytól, hogy haladéktalanul teljesítse a Biztonsági Tanácsnak a kongói kérdésben hozott korábbi határozatait, azonnal vonja ki Kongóból a belga fegyveres erőket és polgári személyzetet;

— Az ENSZ-ben haladéktalanul hassanak oda, hogy a Kongói Köztársaságban a casablancai »afrikai csúcserkeztet« ajánlásaival összhangban rendeződjen a helyzet.

A szovjet kormány szükségesnek tartja, hogy ezeket

a béke és a biztonság fenntartásával közvetlenül összefüggő kérdéseket minden huzavona nélkül sürgősen tárgyalják meg a Biztonsági Tanácsban

s ha kell, az ENSZ-közügyi rendkívüli ülészekén is.

A nyilatkozat hangoztatja, hogy a kongói ENSZ-csapatok parancsnokságának tudatával és nyílt támogatásával folyt a Mobutu-bandák előkészítése és a belga agresszió végrehajtása Ruanda-Urundi területéről. Hammarskjöld ENSZ-főtávkár előre ismerte azokat a terveket, amelyeket a belgák Kivu tartománynak a gyámsági területéről történő lerohanására szöttek,

Hammarskjöld — hangoztatja a nyilatkozat — nem első ízben forgatja ki szándékosan az ENSZ végrehajtó apparátusának és Kongóba vezényelt csapatainak céljait és feladatait. Amint Hammarskjöld 1960. december 7-i nyilatkozatából kitűnik, az ENSZ-csapatokat állítólag azért küldték Kongóba, hogy a belga katonai intervenciót az ENSZ-csapatok intervenciója váltsa fel a belgák és a Kongóban tartózkodó más fehérbőrűek »életének és vagyonának megvédéséért«.

Ismeretes viszont, hogy a kongói állampolgárok életének és vagyonának védelmére Hammarskjöld soha nem gondoskodott,

sőt valójában előmozdította a független ország miniszterelnökének és parlamenti vezetőinek letartóztatását. Hammarskjöld politikája lényegében kísérlet arra, hogy területenkívüliséget biztosítson Kongóban a belgáknak és más gyarmattartóknak. A gyarmattartók és Hammarskjöldhöz hasonló ügynökeik a közgyűlés határozatát durván megszegve olyan politikát folytatnak Kongóban, amely borszíniük szerint különbséget tesz az emberek között.

A szovjet kormány úgy véli — mondja a nyilatkozat —, hogy

Afrikában baráti viszonyt lehet és kell kiépíteni a fehérek és a feketék között az egyenjogúság, valamint az afrikai államok

szuverenitásának tiszteletben tartása alapján.

A független afrikai országok élvezhessék csorbítatlanul mindazokat a jogokat, amelyekkel más államok rendelkeznek. Ez egyaránt vonatkozik Kongóra és Szenegálra, Nigériára és a Délafrikai Unióra, Rhodéziára és Kenyára.

Kimondja még a nyilatkozat, hogy

a szovjet kormány teljes mértékben támogatja az afrikai államok kormányfőinek casablancai értekezletén a kongói helyzetről hozott határozatot,

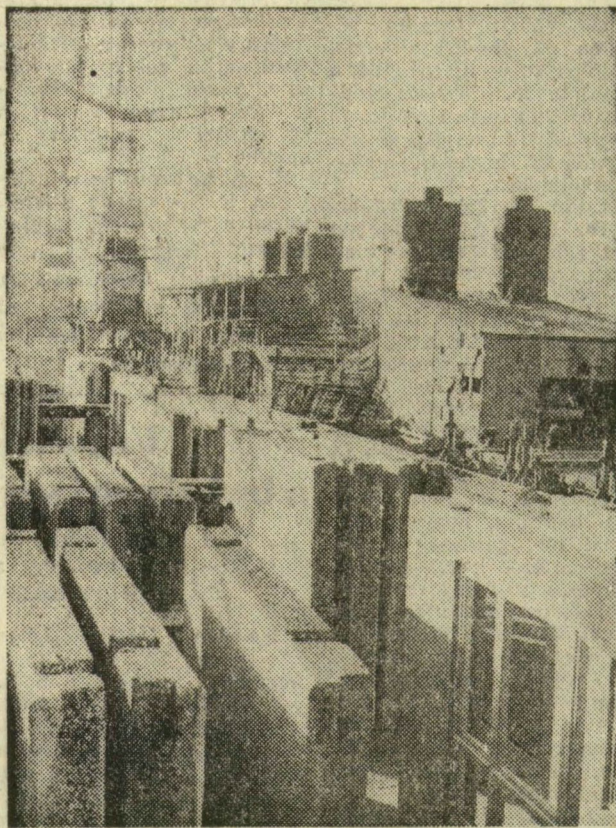
amely követeli Mobutu zsoldos bandáinak haladéktalan lefegyverzését és feloszlását, Patrice Lumumba miniszterelnöknek, valamint a kongói parlament és kormány többi tagjának szabadon bocsátását, a parlament összehívását, az összes polgári és katonai repülőterek, rádióállomások és egyéb objektumok átadását a törvényes kormánynak, valamint a szükséges intézkedések megtételét Kongóban a gyarmati agresszió megállítására.

A szovjet kormány nyilatkozta rámutat, hogy minél hamarabb végrehajtják ezeket az intézkedéseket és minél előbb megadják az erkölcsi és anyagi támogatást a Kongói Köztársaság törvényes kormánynak, annál hamarabb megtalálják a kongói kérdés igazságos megoldását és annál hamarabb megszüntetik a hábrús tüzfészeket a világnak ezen a részén. (MTI)

Sekou Touré Bulgáriában

Sekou Touré guineai elnök befejezte hatnapos jugoszláviai látogatását és szerdán Szófiába érkezett.

Az elnök két napig tartózkodik a Bolgár Népköztársaságban, majd visszatér O-nakryba.

Több mint 13 ezer embert helyezett munkába 1960-ban a városi tanács munkaügyi osztálya

Ilyenkor, új esztendő első napjaiban szeretnek az emberek visszatérni a munkára, számba venni munkájuk eredményét. Hasonló számvetést készítették a városi tanács munkaügyi osztályán is. Az általuk készített számvetés adataiból sok mindent megtudhat a számok nyelvére fordított ember.

Egy év mérlege: munkába helyeztek 13 211 dolgozót. Ebből 6569 férfi és 6643 nő.

Legtöbbet a második és harmadik negyedévben követték ki. Ez érthető, hiszen a Konzervgyár és a Paprikafeldolgozó Vállalat ebben a hónapokban veszi fel a szerződött idegymunkásokat. Az elhelyezettek között 10 852 volt a segédmunkás, akinek semmilyen szakképzettsége nincs. A szakembe-

rek száma alig volt több, mint másfél ezer. A számok között tallózza megtudhatjuk, hogy a szerződéses dolgozók száma 4235 volt. Ezek többnyire 4—5 hónapot dolgoztak csak valamelyik üzemben, vállalatnál. Érdekes, hogy

az állandó jellegű munkások közül csak 415-nek mondtak fel egész éven át, viszont hozzájárulással közel hatezren hagyták el munkahelyüket.

Legtöbb hozzájárulással kilépett — 1794 — a harmadik negyedévben volt. A téli hónapokban is havonta átlagosan 350—450 ember hagyja ott munkahelyét, s távozik »hozzájárulással«. A Szegedi Seprűgyárban az évi átlaglétszám 294 fő. Tavaly felvettek 176 munkást, kilépett 111. A munkásvándorlás számai mögött sok kedvezőtlen tény húzódik meg. A többi között az, hogy más üzemekhez mértan kedvezőtlenebbek a munkakörülmények.

A Szegedi Fémfeldolgozó és Finommechanikai Vállalatnál csak kisebb mértékben hatott a termelékenység alakulására a munkásvándorlás 1960-ban. Itt 59 embert vettek fel, s kilépett 48. Ezek többnyire segédmunkások voltak, akiknek »sok« volt az, amit itt követeltek és »kevés«, amit fizettek.

Több mint 100 munkást vettek fel egy év alatt a Szegedi Ecsetgyárba. Itt az üzemi szakszervezeti bizottság külön foglalkozott az új dolgozókkal, hogy állandó munkásokat neveljen belőlük, akik később a törzsgárda megbecsült tagjaivá válnak. Munkájuk csak kevés eredménnyel járt.

A Szegedi Fűtőháztól 25 munkás, s 12 fűtő lépett ki. Azt mondják, máshol többet keresnek, mint a MÁV-nál. A szakmunkások sze-

Ma:

A közös és a háztáji gazdaság

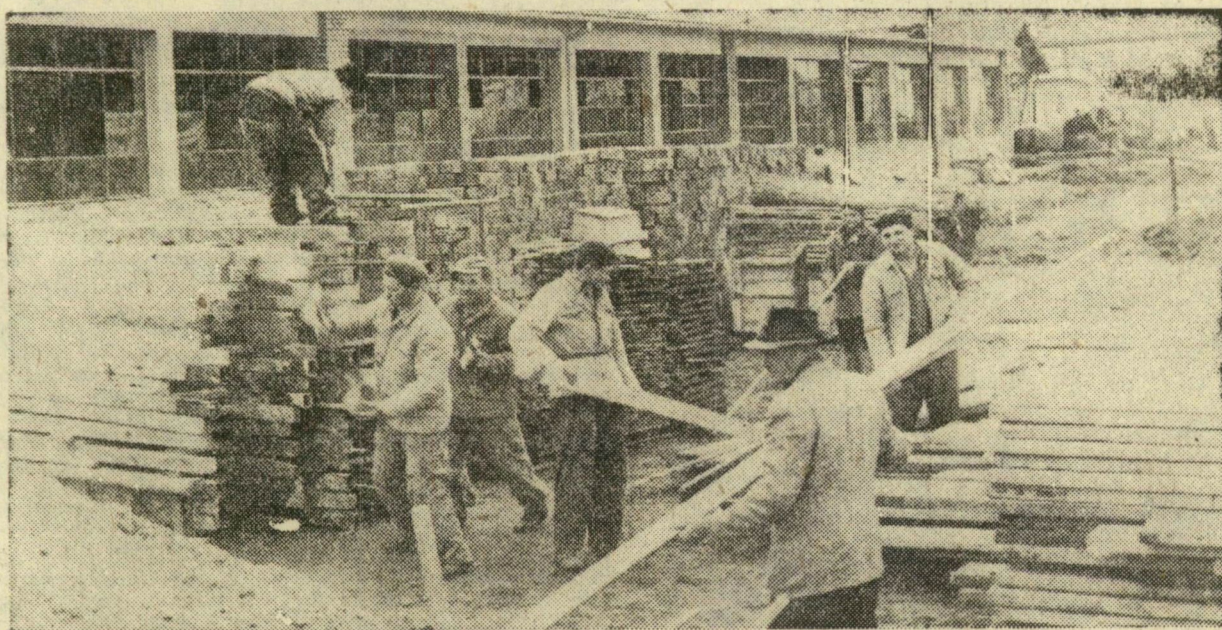
Egy este az építők új munkásszállójában

Módosították az egységes sport-minősítési, nyilvántartási és átigazolási szabályzatot

A jövő épületelemei

Karl-Marx-Stadtban a város központjának kiképzésében túlnyomórészt a nagyblokos építkezést vezették be. Egy Karl-Marx-Stadt-i üzem egy évben már 500 lakáshoz szükséges nagyblokot állít elő. Egy magasépületet már összeszereltek, egy másikon most dolgoznak, az előbbi magasépületben 96 lakás épült. Ez évben a termelés emelkedésével 625 lakáshoz elegendő nagyblokot állítanak elő. Képzőnkön a nagybloképítő üzem egyik részlete látható.

Új üzemépület a Ruhagyárban

Rövidesen elkészül a Szegedi Ruhagyár új üzemépülete. Kívülről már az utolsó simításokat végzik az építők. Rövidesen elfoglalhatják majd az új munka termelkeiket az üzem karbantartó lakatosai

ahhoz, hogy a jövő szakmunkás-törzsgárdáját kialakíthassuk, igen alapos munkaszervező tevékenységre, politikai és szakmai nevelésre van szükség.

A régi munkásoknak is többet kell törődni az újakkal, nem beszélve arról, hogy a gyári szakszervezeti bizottságoknak állandóan szemmel kell tartaniuk, hogyan érdeklik magukat az új szakmunkások az üzemben, megfélemlő-e a munkakörülmények, megtesznek-e mindent azért, hogy megszerethessék velük az üzemet. Ez a művezetők, mesterek mellett a törzsgárda tagjainak feladata is. A barátság szó, a figyelem, a segítség nagy marasztaló hatású.